

Het dagboek van een vrijwilliger

Beste lezer,

Wat leuk dat je er over nadenkt om als vrijwilliger op Tasikoki aan de slag te gaan! Ik kan het je zeker aanraden. Om te zorgen dat je met de juiste ideeën op het vliegtuig stapt en goed voorbereid bent, raad ik je aan het onderstaande door te lezen. Tasikoki voldoet namelijk niet altijd aan de ideeën die sommige mensen hebben van een Wildlife Rescue en Education Center. Goed voorbereid zijn voor je vertrekt is een must!

Na een kleine introductie met wat meer informatie over het klimaat, het opvangcentrum en het samenleven met andere vrijwilligers, kun je twee stukken uit mijn persoonlijke dagboek lezen, zodat je een idee krijgt van wat je kunt verwachten qua werkzaamheden en uitjes. Ik hoop dat je er alleen maar enthousiaster van wordt!

Het klimaat

Natuurlijk ben je er van op de hoogte dat je richting een gebied met een totaal ander klimaat gaat, maar onderschat het zeker niet! Ik heb de eerste dagen flink wat moeite gehad om te wennen aan de hitte en hoge luchtvochtigheid. Het is handig als je ergens een flinke fles water/fris koopt. Die fles kun je

op Tasikoki opnieuw vullen met water en nam ik zelf eigenlijk overal mee naar toe. Als aanvulling op veel drinken kan ik je aanraden om Oral Rehydration Salts (ORS) mee te nemen. Het hielp me mijn zouten en mineralen aan te vullen na het vele zweten. Nu verschilt de reactie op de hitte van persoon tot persoon natuurlijk, maar je zult hoe dan ook meer zweten dan je voor mogelijk houdt!

Erik, een Nederlandse vrijwilliger op Tasikoki, zei: "Dit is een van de weinige plekken ter wereld waar ze naast muggen 's nachts, ook overdag muggen hebben die je lek steken!". En zo is het maar net! Een flinke fles Deet (en eventueel een muggennet) meenemen is dus geen overbodige luxe.

Maar maak je geen zorgen! Na een weekje acclimatiseren ben je volledig aan de temperatuur gewend en hobbelt je vrolijk met de rest van de vrijwilligers mee berg op en af om de dieren een handje te helpen!

Het centrum

Tasikoki is een opvangcentrum voor dieren die in beslag genomen zijn. Ze zijn afkomstig uit de illegale handel of werden als huisdier gehouden. Veel dieren zijn getraumatiseerd door ervaringen uit hun verleden en dat merk

je soms ook aan hun gedrag. Enkele dieren trekken haren uit of verwonden zichzelf als ze zich vervelen. Jouw taak als vrijwilliger is dan ook voornamelijk het zorgen dat dieren zo veel mogelijk hun natuurlijke gedrag kunnen vertonen (volgens de vijf vrijheden voor dierenwelzijn). Dit doe je door het uitdelen van voedsel en het maken van verrijking. Het doel van verrijking is het stimuleren van natuurlijk gedrag. Met verrijking probeer je in te spelen op gedrag dat je graag wilt behouden, of dat je wilt versterken. Je moet daarom ook goed begrijpen wat de specifieke diersoorten bezig houdt. Op het centrum is een schema aanwezig dat vol staat met ideeën die je kunt gebruiken om de verrijking van die dag te maken. Je kunt experimenteren met nieuwe dingen die je zelf verzint en kijken hoe de dieren hierop reageren. Hoe meer variatie, des te beter!

Nu Tasikoki door een toename van het aantal vrijwilligers eindelijk wat meer financiële middelen en mankracht in te zetten heeft, wordt ook van vrijwilligers gevraagd om te helpen met het bouwen van nieuwe verblijven. Zelf vind ik dit één van de leukste bezigheden. Het is vaak hard werk, maar het is het begin van een mooier, succesvoller Tasikoki met meer plaats voor de dieren en meer mogelijkheden voor rehabilitatie. Een mooier doel kan ik me niet voorstellen. Zelf heb ik mogen meehelpen met het graven van de gracht rondom het toekomstige gibbon eiland. Dag na dag stonden we in de volle zon kruiwagens vol zand te scheppen. Uitputtend werk, maar wat kan ik straks trots terugkijken op mijn werk als ik de gibbons gelukkig op hun eilandje kan zien rondslingeren.

Tasikoki werkt met een hands-off beleid, wat inhoudt dat je geen fysiek contact met de dieren mag hebben. Dit heeft te maken met veiligheids- en gezondheidsredenen. Ook is het zo dat dieren die contact met mensen

gewend zijn dit eenmaal in de vrije natuur weer zullen opzoeken. Omdat de dieren soms hetzelfde voedsel eten als de lokale bevolking, staan ze in directe competitie met hen, waardoor ze soms als een pest gezien worden. Wilde dieren zullen van nature geen contact met mensen zoeken, en zoals eerder al gezegd willen we het gedrag van de dieren zo natuurlijk mogelijk houden.

Samen leven met de andere vrijwilligers

De 'volunteer house' (zie foto) kun je vergelijken met een studentenhuis: het is er altijd rommelig en je moet alles met elkaar delen. Dat gaat vrijwel altijd goed, vooral als je een beetje meewerkt om de sfeer in huis te behouden. Hieronder wat tips over punten waar tijdens mijn verblijf discussie over was.

Sinds er in Nederland, o.a. door het tv-programma De Reünie, meer bekend is over Tasikoki, is het aantal Nederlandse vrijwilligers flink gestegen. Het is vaak een automatisme om tegen andere Nederlanders Nederlands te spreken, maar hierdoor sluit je je automatisch af van andere vrijwilligers die misschien ook in het gesprek willen meedoen. Stel je jezelf eens voor om als enige Nederlander aan een tafel vol Zweden te zitten die alleen maar hun eigen taal spreken. Het is fijn als iedereen elkaar kan verstaan en zo leer je nog eens iets nieuws.

De werktal op Tasikoki is Engels en uit veiligheidsredenen is het ook regel om tijdens het werken te allen tijde Engels te spreken.

In een groep mensen die dicht op elkaar leven, hebben kleine dingen een groot effect. Onenigheid niet uitpraten of andermans eten of drinken gebruiken zonder dat te vragen kan al flinke irritaties opleveren. Maar af en toe een complimentje maken of iemand met heimwee of last van de hitte een hart onder de riem steken doet werkelijk wonderen voor de sfeer in de hele groep! Met goede

motivatie en een positieve insteek wordt je verblijf op Tasikoki dus zeker een succes!

Woensdag 23 mei 2012

Met een noodgang scheurt het kleine busje over de smalle, hobbelige wegen. Bij iedere haarspeldbocht die we door vliegen kraakt en piept er van alles aan de wagen. Toch is de oude rammelbak hipper dan je zou denken. De muziek dreunt zo hard door het ding dat de ramen er van op en neer wiebelen, de discolichten flitsen in het rond.

We zitten in de 'party bus' op weg terug naar Tasikoki. Dit kleine busje brengt ons overal waar we moeten zijn. Deze middag was de bestemming Turtle Beach, een stukje strand wat beschermd wordt zodat de schildpadden eieren die er verstopt liggen niet gestroopt kunnen worden. Ik voel me apetrots, want ik heb zojuist een heel nest jonge schildpadjes

naar zee mogen begeleiden. Met onze zaklampen wezen we ze de weg, en de kleintjes hobbelden vlot achter de lichtbundeltjes aan. Als je dan vervolgens in zee staat en de kleine schildpaddes scheuren keihard tussen je benen door, op weg naar vrijheid, dan geeft dat een enorme kick. Wat was dit mooi om eens mee te maken! Nu, op weg terug naar Tasikoki, is iedereen moe maar voldaan.

Zo'n middag en avond op Turtle Beach is één van de vele mogelijke uitjes op de woensdagmiddag. Het is onze wekelijkse vrije middag waarin we een bezoekje kunnen brengen aan natuurparken, (culturele) bezienswaardigheden of de stad Manado. Zo kun je naar Tangkoko Nature Reserve (aanrader!), de suikerfabriek van Willie Smits (aanrader! Vooral combineren met een etentje bij Gardenia, ik heb nog nooit zo lekker en betaalbaar gegeten!), de Highland tour, of gewoon lekker een pizza pakken en filmpje kijken in een enorme shopping mall in Manado.

Donderdag 28 juni 2012

Om half vijf gaat de wekker. Aankleden, zonnebrandcrème en DEET opsmeren en vlug een toastje naar binnen werken. Vandaag ben ik coördinator. De eigenlijke coördinator ligt ziek op bed, en de taak wordt mij die dag toevertrouwd. Dat is al eens eerder gebeurd, dus ik ken het plan van aanpak. Omdat je als coördinator alle teams in de gaten houdt, laat ik jullie deze dag meelesen, zodat je een globaal idee krijgt wat alle teams doen en hoe een gemiddelde werkdag eruit ziet.

Voordat we op pad gaan, spreek ik de teams nog even toe. Bento en Is de orang-oetans (vooral Bento!) zijn twee ware Houdini's, altijd op zoek naar mogelijkheden om de grote verdwijn-truc uit te voeren. Ik vraag de teams oplettend te zijn. Loop je langs, kijk dan simpelweg eventjes waar ze mee bezig zijn.

Dat is vaak voldoende om het tweetal op snode plannen te betrappen.

De teams gaan aan de slag en ik ga even vlug de trap af richting de orang-oetans, gibbons en vogels om te zien of iedereen oké is na een stormachtige nacht. Al direct gaat het mis. Ondanks dat ik voorzichtig loop (alles is nog kletsnat van de buien) schiet ik op de tweede traprede al onderuit. Ik val keihard op mijn achterwerk, stuit nog wat treden naar beneden en beland vervolgens naast de trap tussen de varens. De pijn is de eerste tellen zo hevig dat ik even moeite heb om adem te halen. Ik begrijp nu waarom er zo op gehamerd wordt om de taken in je team niet op te splitsen en niet alleen op pad te gaan...

Eenmaal opgelapt vervolg ik mijn takenlijstje. Team Birds is bezig de 'big aviary' schoon te maken, een enorme vogelkooi met tientallen kakatoes, papegaaien, duiven en ganzen. Ik help de dames even met het ontstoppen van de afvoerleiding van een van de vijvertjes, geef een complimentje voor het uitstekende werk en ga richting Team Primates. Zij beginnen hun dag met het plukken van groenvoer voor alle primaten. In totaal worden 13 grote zakken vol struikgewas geplukt. Dit noemen we 'browsing'. Iedere zak moet minimaal drie verschillende soorten planten bevatten. Je zou zelf immers ook niet een hele dag alleen maar sla willen eten, toch? Ik help met team even met plukken (een stel handschoenen is dan erg fijn, zeker op je inpaklijst zetten!) en wijs ze op enkele takken

vol kraakverse blaadjes voor Siamang Betty. Betty is een lieve dame, maar erg kieskeurig. Ze eet vooral jong blad, en we doen graag wat moeite om die voor haar te plukken.

Team Borneo geeft 's ochtends eerst de orang-oetans en gibbons water en gaat dan ook even wat 'browse' verzamelen. Zij hebben twee zakken te vullen en gaan daarna door met het uitdelen van voedsel voor de gibbons en orang-oetans. Normaal gesproken is het dan tijd om het verblijf van de beren schoon te maken, maar door omstandigheden zitten de beren tijdelijk in een ander verblijf en vervalt die taak. Kieran gaat met de rest van het team verder werken aan de wip en ladder die hij van bamboe heeft gemaakt voor Bento en Is. Deze speeltoestellen zijn geen standaard verrijking, maar Kieran's eigen idee en gebouwd nadat de dagelijkse taken afgerond waren.

Team Birds geeft alle vogels in de big aviary hun ochtendmaal en ook alle andere vogels krijgen lekkere grassen of bessen als ontbijt.

Team Primates deelt hun browse uit aan alle primaten, die in een groep leven in de hoop weer vrijgelaten te kunnen worden, of nog solitair leven. De kuskus (buideldieren) krijgen ook nog wat verse takken en om 08:00 is het dan eindelijk tijd voor een stevig ontbijt bestaande uit zelf te maken toast of tosti's (iets dat op kaas lijkt kun je kopen in de supermarkt), vers fruit en soms noodles of mihoen.

Om 09:00 begint de tweede ronde. Die besteden we vooral aan het zoeken naar bloemen, vruchten, takken en bladeren om er vervolgens de verrijking mee te maken. Soms maak je simpele dingen zoals ijsblokjes met wat lekkere besjes of hondenbrokjes erin, een andere keer maak je 'puzzle feeders' van bamboe waar je naast vers fruit ook bladeren en grassen in stopt om het voedsel moeilijker bereikbaar te maken. Ieder team heeft een eigen schema met taken, en als iedereen op tijd klaar is werken we verder aan extra verrijking, knappen we oude dingen op of, zoals vandaag, werken aan speciale projecten.

De wip en ladder die Kieran, een van de vrijwilligers, eerder al gemaakt had, kunnen in het verblijf van de orang-oetans geplaatst worden. De vaste medewerkers helpen ons eerst door Bento en Is te verplaatsen naar een klein verblijfsje, zodat we rustig in het grote verblijf kunnen werken.

Terwijl Kieran een van de gaten graaft om de wip in te laten zakken, raakt hij de afvoerleiding van het 'zwembad' van Bento en Is. Het kost ons wat extra tijd om dat weer te repareren, maar na een uur graven, timmeren en hijsen staat de wip en hangt de ladder. Iedereen die al klaar was met zijn taken is komen helpen, en hoewel het al tijd is voor de lunch, blijven we allemaal even staan om te kijken wat Bento en Is doen met de fantastische creaties. Is, wat geïrriteerd dat hij een uur in een klein verblijf moest zitten, gooit een smoothie (verrijking!) vol in het gezicht van Bento. Die is vervolgens helemaal in mineur, hoe kon zijn kleine 'broertje' dat nou doen!? Is zet zijn baldadigheid voort en na een paar keer flink rukken en trekken heeft hij de wip aan stukken. Nu zijn ook alle vrijwilligers een beetje in mineur. Ons harde werk, zo kapot! Je moet dan ook niet vergeten dat een orang-oetan véél sterker is dan een mens. We peppen elkaar snel weer op. We hebben er

van geleerd, we hebben een hoop lol gehad met het bouwen en Bento en Is hebben weer een hoop nieuwe stokken om zelf hun verblijf te decoreren... ;)

Na de lunch (iedere maaltijd is vegetarisch) is het tijd voor de laatste ronde. Alle teams voeren de dieren nog een keer, maken spullen klaar voor de volgende dag en knappen wat verblijven op door extra materialen toe te voegen en oude dingen weg te halen. De teams kwamen die dag zelf met extra plannen om de dieren lekker bezig te houden, om verblijven op te knappen en alvast bessen, vijgen en andere handige materialen te verzamelen om het werk de volgende dag een beetje makkelijker te maken. Aan het einde van de dag (16:00) hadden we veel meer gedaan dan op de planning stond. Iedereen had hard gewerkt én een hoop plezier gehad. Natuurlijk kan niet iedere werkdag even productief zijn (soms zit er wel eens iets tegen, je zit nu eenmaal in de jungle...), maar vandaag was fantastisch!

Als afsluiter ging een groepje nog even naar het strand voor een work-out (vraag me niet waar ze de energie dan nog vandaan halen...) en enkele anderen voor een stukje zwemmen in zee. Met werkkleding en al (heeft culturele redenen, zie infopakket), zó de zee in plonzen: er is niets beters! Even ontspannen...

's Avonds kijken we vaak documentaires of films, spelen een spelletje of lezen een boek. Net wat je wilt. Om 22:00 gaan de deuren op slot en kruipen we in onze bedjes. Om 05:30 gaat immers die wekker weer... ;)

Dat was 'm!

Ik hoop dat je een goed idee hebt gekregen wat het werk als vrijwilliger op Tasikoki inhoudt. Hoe succesvol je verblijf is, heb je deels zelf in de hand: met creativiteit, positiviteit en zonder angst voor viezigheid,

hard werk of rare insecten wordt het absoluut een succes! Mocht je nu toch nog een brandende vraag hebben, dan kun je die altijd stellen via silvyvkuijk@hotmail.com

Mei/juni 2012